

نوحہ

213

ایں طوق زنجیراں نہ پاؤ ریا ہر قیدی گر لاندہ
تسی قیدی کر لیا زینبؑ نوں سجاؤ کتھے نیں جاندا

اے ہتھ نہ جکڑو کڑیاں وچ تلوار نیں لوکو چکدے
حساس طبیعت عابدؑ دی ہتھ قلم ہوئے اُس ویلے
جدوں ہتھاں نال سر پھپھیاں دے ریاٹیاں نال لکاندا

ایدے گل تے طوق دا بار نیں ایدی کنڈ تے پور دا بار اے
اے کمر جھکا کے تاں ٹردا اے ایدا کنبہ پردے دار اے
ایدی نظر نہ پے جائے پھپھیاں تے ایس ڈرتوں سر نیں چاند

بے کفن ویراں دے قلاں دے ایدے جگر تے زخم نے تھوڑے
جدوں لاشاں دے وَل تکدا اے تسی مار دے اوکیوں کوڑے
اج رات تے ساڈا وعدہ اے اے لاشاں نیں دفناندا

ایدی اکھیاں وچ جیڑی زینبؑ دی بن چادر اک تصویر اے
ایس منظر دے وچ عابدؑ دی کل رات توں نظر اسیر اے
ایدے اتھرو وسدے نے ایں گج ہور نظر نیں آندا

زینبؑ کنڈیاں تے ٹورو گے اے کنڈیاں تے ٹر پے گا
جے خاک تے آن بٹھاؤ گے اے خاک تے سجدے دے گا
اے اودے زخم تے تکدا اے نیں اپنے زخم وکھاندا

ثقلین ہر اک بی بی آکھے چہرے دی زردی دیکھو
 ساں گٹ گئے نے ساڈے وارث دے جلدی نال بیڑیاں کھولو
 ایدی موت دا سانوں ڈر لگدا اے اے مرن توں نہیں گھبراندا